

## Síla věků (5.4.2008)

Pátek 4.dubna byl teplý a slunečný. Sice občas sprchlo, ale koneckonců nic není dokonalé. Každopádně mi nahrálo, že nám odpadla poslední hodina a tak jsem si v klidu dobalila batoh a spolu s kamarádkou došla na nádraží, kde jsem o deset minut později nastoupila do vlaku. Cestu není třeba popisovat. Pokud vám dlouho vydrží slunce, nemáte zbytečné nervy z toho, že vystoupíte ve špatné stanici, takže to nebylo ani vzrušující. Jen bych se ještě chtěla zmínit k tomu úžasnému osobáčku z České Třebové do Svitav, který je rozkošně žlutý, měl moc milého průvodčího a navíc hlásil každou stanici. To, myslím, ocenili všichni nejvíc.

Tak jsem kolem půl páté vystoupila ve Svitavách a hned prozvonila Raziela (což je kapitola sama o sobě). Pak jsem se přihlásila k Candymu, který tam postával ještě s Michaelem (čteno „Majklem“) a dvěma dívčinami ze Svitav. Když vyjádřil údiv nad mým účesem (sestřička mi udělala spoustu copánků), velice vtipně se zeptal, jestli bych sama trefila na Rosnu. Nevím, co bylo na mém výrazu tak vtipného, ale holky se pořádně zasmály. Nakonec jsem vyrazila. Samozřejmě jsem cestu znala, ale když už se mi zmínil, rozhodla jsem se vyzkoušet jejich fáborky označenou cestu. Ztratila jsem se po 200 metrech, kde byl první fáborek. Ten další jsem nenašla, takže jsem nevěděla, kudy zahnout, tak jsem to vzala kratší, mně známou cestou skrz sídliště. Dostala jsem se na hlavní ulici, kde jsem objevila další fáborek, aniž bych měla tušení, kde se nachází ten předchozí. Nakonec jsem se dostala na takovou zvláštní křižovatku, kdy odbočujete z hlavní cesty směrem k zahrádkám. Myslím, že kdybych nevěděla, že mám zahnout, další fáborek bych nenašla. Tak jsem dorazila až na Rosnu. Doufám, že se Petýskovi nic nestalo.

Pár lidí tam sedělo v uzavřeném kruhu postavených stanů kolem ohně. Trošku poprchávalo, ale celkově bylo teplo a příjemně. S většinou jsem se znala, takže po zuřivém, decentním přivítání jsem si sedla a pak už se klábosilo až pozdě do noci.

Problém nastal, když se Dáreček s Petýskem rozhodli uvařit Voltůří kotlík. Jak kdosi upřímně a pravdivě poznamenal (byl to jeden ze skřetů): „Ani já bych to nežral.“ Faktem zůstává, že kdosi se našel. Anthony zvládne zřejmě všechno, pokud v tom má spoustu chilli. Doufám, že s ním jeho trávicí trakt souhlasí. Zbytky kotlíku byly nabízeny dalším příchozím. Zdá se, že nikdo z nich není sebevrah.

Postupně se objevili další návštěvníci. Nejen dřevárníci, ale také pouze hosté a známí, což byla skupina, kam jsem patřila i já.

Celé odpoledne a večer pak přijížděli hlavně zástupci černé. Největší ohlas měl Budy s Mahurem. Nakonec se tam objevila pořádná tlupa zarostlých tváří a to včetně třebečské Tlupy. Jak se společnost rozjížděla, dorazila především pro mě důležitá návštěva a to byla Zúza (ono se to píše s „ů“, ale mně se to líbí s „ú“, tak si nechte poznámky pro sebe). Dovedla s sebou jezevčici Báru, která se rozhodla být závislá na Razielovi a na všechny řvoucí štěkala. A tak se sedělo, klábosilo, pilo, kouřilo, peklo maso atd. Každopádně tam panovala skvělá atmosféra. Člověk by nečekal, jak pohodově se dá klábosit s někým, kdo je zvyklý do sebe řezat obalenými dřevěnými zbraněmi.

Noc byla taktéž nezapomenutelná. V noci se strhl liják a ti, co měli špatně zavřené stany a nohy u vchodu do stanu si ho užili ze všeho nejvíc. Mimochodem, moc děkuji Razieli. Spala jsem na straně, která byla celá promočená – to jsou ty nepromokavé celty. Ještě, že jsem měla dostatečně teplý spacák a dostatečnou vrstvu oblečení.

Ráno se vstávalo zhruba od šesti do osmi a to už přijížděli další účastníci a k úlevě mnohých také konečně zástupci bílé. Nakonec jí bylo víc než černé. Po drobných problémech s organizací (přece nebudou chudáci organizátoři číst pravidla!) se určilo místo registrace a místo schvalování zbraní a hosté dostali jasný úkol: Pomozte skřet'ánkům nabarvit si tvářičky načerno, jinak neprojdou. Černá se ještě dala, ale Klárčina červená barvička mi pustila až pod

odborným dohledem benzinu. Zajímalo by mě, jak to udělal Dáreček, který se jí napil a pak ji prskal po ostatních. Rychlý a účinný způsob maskování.

Všechny dojal pohled na Sněhurku a sedm trpaslíků (nebo jich bylo osm?). Ty barevné čepičky splývaly tak leda samy se sebou.

Co byla naprostá rarita, ačkoliv měla bitva začínat kolem jedenácté, opravdu začínala zhruba kolem jedenácté (nějaká odchylka tam byla). Nakonec vyrazili hluboko do lesa, kde Vlkodlak zatím vytýčil herní území nejasných rozměrů. Jako host jsem viděla pár bojůvek (bohužel jsem zažila, když to černá projížděla na celé čáře) a Budyho tvrdou taktiku. Pokud jste někdy poslouchali učitelku, když se probírala druhá světová, měli jste v tu chvíli přehled.

Když jsem později konzultovala celý boj s rodinou, dospěli jsme k názoru, že bílá měla navrch především díky svému ideálu. Koho by také nepozvedlo na duchu volání: „Za Sněhurku!!!“ a horda barevných a světlých oblečků řítících se proti vám.

Bohužel, konce jsem se nedožila. Musela jsem prchnout na vlak, zatímco jsem po dobu akce pendlovala mezi táborem, kde jsem pomáhala hlídat s Berry, Fifi, Ondrou, Davidem a ještě jedním borcem, který mi nebyl představen, a bitvou, kam jsem občas zaskočila s jednou moc milou holčínou (moc se omlouvám, ale jméno mi vypadlo).

A jak to dopadlo? Z první ruky mi bylo řečeno, že bílá vyhrála. Takže sláva vítězům a čest (smrt) poraženým!